

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **Az elfeledett rétek melege**

1. Az elfeledett rétek melege

Nagyóska

Az Őrszem nehéz, szilícium-szürke alakja végül továbbgördült a sorok mentén, hogy a tizennégyes szektor gőzfűvóit ellenőrizze. Amint a gép által gerjesztett hideg léghuzat alábbhagyott, a kilences pad körüli fojtogató levegő hirtelen megpuhult. Alinda a nagymamája csontos, eres kezére pillantott, amely a kopott fogantyúba kapaszkodott. Az öregasszony arca a vibráló neonszürkességben is őrzött valami melegséget, mint egy tégladarab, amely még órákkal a tűz elalvása után is sugározza a befogadott hőt.

- A lóhere - suttogta a nagymama, s a hangja olyan selymesen simogatta a kislány fülelő figyelmét, mint az a hajdani, kint rekedt szellő - apró volt és nedves, Alinda. Ha kora reggel léptél rá mezítláb, a hideg harmatcseppek végigbizseregtek a talpadat. Nem volt benne számítás, nem állt ott senki, hogy kimérje, hány litert ér az a nedvesség.

Alinda hunyorított, s miközben lába gépiesen rótt a köröket a nehéz pedálok, megpróbálta elképzelni a szagokat. A csövekből érkező szintetikus édes massa tömény, vegyi szaga mögött hirtelen felsejlett valami ismeretlen, mély illat: a nyirkos föld és a rothadó levelek fűszeres párája. A nagymama nem a maga emlékeit adta át, hiszen ő is e szürke falak között nevelkedett, de az édesanyjától örökölt szavak úgy éltek az ajkán, mintha tegnap még ő maga szedte volna a vadvirágot a domboldalon.

Ez a törékeny, szájról szájra szálló hagyomány volt a legidősebb kapocs a kolónia fémbörtöne és a régi világ között. A generációk óta öröklődő mesék nem engedték, hogy a szív teljesen megdermedjen a szilícium és a fém árnyékában. A nagymama hangja láthatatlan hidat vert a százéves múlt és a jelen szorítása közé, s ezen a hídon Alinda óvatosan lépkedve menedéket talált.

Amikor a pad feletti visszajelző lámpa végre kékre váltott, jelezve az előírt fordulatszám teljesítését, Alinda nem a fáradtságot érezte a térdeiben. A tüdejét áthevítő forróság most nem a gépek követelése volt, hanem a képzeletben megidézett tavaszi rét lehelete.